

คำวินิจฉัยของ พลโท จุล อติเรก ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๔/๒๕๕๖

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของนายวรเกียรติ ตรงตรง ผู้ร้องเป็นจำเลยในคดีแพ่ง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องได้ความว่า กองทุนรวมไทยริสตรัคเจอร์ริง เป็นโจทก์ฟ้องผู้ร้องเป็นจำเลย ได้กู้ยืมเงินจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ จำกัด (มหาชน) โดยจำนองที่ดินเป็นประกันการชำระหนี้ ต่อมาโจทก์ได้รับซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยเป็นหนี้บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ จำกัด (มหาชน) ซึ่งถูกระงับการดำเนินกิจการจากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) โจทก์จึงเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยมีต่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าวโดยชอบด้วยกฎหมาย และได้มีหนังสือทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ภายในกำหนด แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

จำเลยต่อสู้ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะ ปรส. ไม่ใช่เจ้าหนี้ของจำเลย ไม่มีอำนาจโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้ยืมเงินให้โจทก์ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ เพราะจำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ มีสิทธิที่จะใช้กระบวนการศาลยุติธรรมเพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ แต่พระราชกำหนดดังกล่าวเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของจำเลย ซึ่งเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีอยู่และสิทธิเฉพาะตัวของบุคคลโดยแท้และมีสภาพบังคับทั่วไป

LIRT

มาตรา ๓๐ ทวิให้อำนาจ (คณะกรรมการ ปรส.) พิจารณาวินิจฉัยคำคัดค้านข้อต่อสู้ของ ลูกหนี้ว่า ลูกหนี้นียอมกับการโอนทรัพย์สิน และจะยกข้อต่อสู้ขึ้นในชั้นศาลไม่ได้ จึงเป็นการพิจารณา พิพากษาคดีเพราะมีการวินิจฉัยในประเด็นข้อหาแห่งคดี เป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้มี อำนาจกระทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาล ทั้งเป็นการขัดต่อประเพณีการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

มีปัญหาว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ ได้หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเอง หรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของ ศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็น เช่นว่านั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้ว คำร้องระบุมาตรา ของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๑ ว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ และเป็นบทบัญญัติ แห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ได้

ประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่

โดยที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๕ วินิจฉัยแล้วว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ จึงเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก

คงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยแต่เพียงว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และ มาตรา ๒๗๑ หรือไม่

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ (บัญญัติไว้ในมาตรา ๔)

LIRT

ว่า “ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการตามมาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวันโดยปิดประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิมและบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็นพร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้นเสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ และดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา”

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ บัญญัติว่า “ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใดให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” มาตรา ๒๓๓ บัญญัติว่า “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์” มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น”

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ บัญญัติถึงกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญบังคับแก่กรณีใด แต่ตามคำร้องกล่าวถึงมาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งบัญญัติให้อำนาจ ปรส. เกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินการ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติเรื่องสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินไว้แล้ว นอกจากนี้ยังมีรัฐธรรมนูญอีกหลายมาตราที่บัญญัติเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ซึ่งมิใช่เป็นกรณีไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีตามมาตรา ๓๐ ทวิ จึงเห็นว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ และจะนำมาตรา ๗ มาใช้กับกรณีตามคำร้องดังกล่าวไม่ได้ด้วย

ตามที่ผู้ร้องเห็นว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ มีผลเป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ นั้น พิจารณาแล้วโดยที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติให้อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล มาตรา ๒๗๑ บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ บัญญัติเกี่ยวกับวิธีการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชี ให้อำนาจคณะกรรมการ ปรส. พิจารณาคำคัดค้านของลูกหนี้ หรือผู้เกี่ยวข้องที่มีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขาย แต่ไม่ได้หมายความว่า การพิจารณาของคณะกรรมการ ปรส. เป็นการใช้อำนาจเช่นอย่างศาลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ หรือมาตรา ๒๗๑ เพียงแต่ให้คณะบุคคลดำเนินการในขั้นต้นให้เกิดความรวดเร็วในการจัดการขายทรัพย์สินเท่านั้น โดยยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำคดีขึ้นสู่ศาลเสมอไป แต่อย่างไรก็ตามถ้าคณะกรรมการไม่สามารถดำเนินการได้ หรือดำเนินการแล้วมีปัญหาที่อาจต้องฟ้องร้องต่อศาลในขั้นตอนต่อไป หรืออาจถูกฟ้องร้องยังศาลได้ ซึ่งเป็นอีกขั้นตอนหนึ่ง จึงเห็นได้ว่า การใช้อำนาจของคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ทวิ ดังกล่าว ไม่ใช่ศาล

ดังนั้น พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

พลโท จุล อติเรก
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT